

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS BESLUT (nionde avdelningen)

den 23 november 2015 *

”Talan om ogiltigförklaring — Finansmarknaderna — Förordning (EU) nr 537/2014 —
Lagstiftningsakt — Villkoret personligen berörd ej uppfyllt — Avvisning”

I mål T-640/14,

Carsten René Beul, Neuwied (Tyskland), inledningsvis företrädd av K.-G. Stümper, därefter av
advokaterna H.-M. Pott och T. Eckhold,

sökande,

mot

Europaparlamentet, företrätt av P. Schonard och D. Warin, båda i egenskap av ombud,

och

Europeiska unionens råd, företrätt av R. Wiemann och N. Rouam, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 537/2014
av den 16 april 2014 om särskilda krav avseende lagstadgad revision av företag av allmänt intresse och
om upphävande av kommissionens beslut 2005/909/EG (EUT L 158, s. 77),

meddelar

TRIBUNALEN (nionde avdelningen),

sammansatt av ordföranden G. Berardis samt domarna O. Czúcz (referent) och A. Popescu,

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

* Rättegångsspråk: tyska.

Beslut

Bakgrunden, förfarandet och parternas yrkanden

- 1 Sökanden, Carsten René Beul, är en auktoriserad revisor enligt Gesetz über eine Berufsordnung der Wirtschaftsprüfer (Wirtschaftsprüferordnung, tysk lag om auktoriserade revisorer). Han är således, enligt den tyska lagstiftningen, behörig att utföra revision av företag, inklusive av företag av allmänt intresse.
- 2 Den 16 april 2014 antog Europaparlamentet och Europeiska unionens råd förordning (EU) nr 537/2014 om särskilda krav avseende lagstadgad revision av företag av allmänt intresse och om upphävande av kommissionens beslut 2005/909/EG (EUT L 158, s. 77) (nedan kallad den angripna förordningen).
- 3 I artikel 1 i den angripna förordningen anges förordningens syfte. Enligt den artikeln innehåller förordningen regler för lagstadgad revision av årsredovisning eller årsbokslut och koncernredovisning för företag av allmänt intresse, regler om organisation och val av lagstadgade revisorer och revisionsföretag av företag av allmänt intresse för att främja deras opartiskhet och självständighet och undvika intressekonflikter samt regler för övervakning av att lagstadgade revisorer och revisionsföretag uppfyller dessa krav.
- 4 Sökanden väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 20 augusti 2014.
- 5 Genom separata handlingar, som inkom till tribunalens kansli den 27 respektive den 28 november 2014, framställde parlamentet och rådet invändningar om rättegångshinder med stöd av artikel 114.1 i tribunalens rättegångsregler av den 2 maj 1991. Sökanden yttrade sig över dessa invändningar den 12 januari 2015.
- 6 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 18 december 2014 ansökte Europeiska kommissionen om att få intervensera i målet till stöd för parlamentets och rådets yrkanden.
- 7 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 22 december 2014 uppgav parlamentet att det inte motsatte sig kommissionens interventionsansökan. Sökanden och rådet yttrade sig inte över interventionsansökan.
- 8 Sökanden har yrkat att tribunalen ska ogiltigförklara den angripna förordningen.
- 9 Parlamentet har yrkat att tribunalen ska
 - avvisa talan,
 - alternativt, för det fall tribunalen avslår invändningen om rättegångshinder eller beslutar att pröva frågan om rättegångshinder i samband med att målet avgörs i sak, bevilja parlamentet en ny frist för att inkomma med yttrande, inbegripet över sakfrågan, och
 - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.
- 10 Rådet har yrkat att tribunalen ska
 - avvisa talan, och
 - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

- 11 Enligt artikel 130.1 i tribunalens rättegångsregler får tribunalen, om svaranden ansöker om det, meddela beslut i fråga om rättegångshinder eller tribunalens behörighet utan att själva saken prövas. I förevarande mål anser tribunalen att den har tillräckligt underlag för avgörandet genom handlingarna i akten och beslutar att avgöra målet utan vidare handläggning.
- 12 I förevarande mål har parlamentet och rådet gjort gällande att den angripna förordningen utgör en lagstiftningsakt och att den således inte utgör en regleringsakt i den mening som avses i artikel 263 fjärde stycket FEUF. Vidare anser de att sökanden inte direkt eller personligen berörs av den angripna förordningen. Således kan talan inte prövas i sak med stöd av artikel 263 FEUF.
- 13 Sökanden anser sig vara direkt och personligen berörd av den angripna förordningen, eftersom den medför en förändring i strukturen hos den organisation som är behörig att utöva tillsyn över sökandens yrkesverksamhet.
- 14 Tribunalen konstaterar inledningsvis att det i artikel 263 fjärde stycket FEUF föreskrivs att "[a]lla fysiska eller juridiska personer får på de villkor som anges i första och andra styckena väcka talan mot en akt som är riktad till dem eller som direkt och personligen berör dem samt mot en regleringsakt som direkt berör dem och som inte medför genomförandeåtgärder".
- 15 Tribunalen framhåller att den angripna förordningen inte är riktad till sökanden. Således har sökanden inte talerätt enligt det första alternativet i artikel 263 fjärde stycket FEUF.
- 16 Vidare framgår det av ingressen i den angripna förordningen att den rättsliga grunden för förordningen är artikel 114 FEUF, som avser tillnärmning av lagstiftning, och att den antogs av parlamentet och rådet tillsammans i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet.
- 17 Det framgår av artikel 289.1 FEUF och 289.3 FEUF att de rättsakter som antas enligt det förfarande som definieras i artikel 294 FEUF, kallat "det ordinarie lagstiftningsförfarandet", utgör lagstiftningsakter.
- 18 Av detta följer att den angripna förordningen utgör en lagstiftningsakt.
- 19 Enligt rättspraxis omfattar uttrycket "regleringsakt" i den mening som avses i artikel 263 fjärde stycket FEUF inte lagstiftningsakter (dom av den 3 oktober 2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./parlamentet och rådet, C-583/11 P, REU, EU:C:2013:625, punkt 61, och dom av den 25 oktober 2011, Microban International och Microban (Europe)/kommissionen, T-262/10, REG, EU:T:2011:623, punkt 21).
- 20 Det innebär att sökanden inte heller har någon talerätt enligt det tredje alternativet i artikel 263 fjärde stycket FEUF.
- 21 Således kan talan endast prövas i sak för det fall sökanden kan anses vara direkt och personligen berörd av den angripna förordningen, enligt det andra alternativet i artikel 263 fjärde stycket FEUF.
- 22 Tribunalen finner att prövningen av frågan huruvida talan kan prövas i sak med fördel kan inledas med en prövning av huruvida sökanden kan anses vara personligen berörd.

Huruvida sökanden berörs personligen av den angripna förordningen

- 23 Den angripna förordningen innehåller regler som syftar till att säkerställa att de behöriga myndigheter som utövar tillsyn över de lagstadgade revisorer och de revisionsföretag som utför den lagstadgade revisionen av företag av allmänt intresse har en oberoende ställning. Artikel 21 i förordningen har följande lydelse:

”De behöriga myndigheterna ska vara oberoende från lagstadgade revisorer och revisionsföretag.”

...

En person får inte vara medlem i det styrande organet eller ansvara för dessa myndigheters beslutsfattande om den personen under sin medverkan eller under de tre senaste åren

- a) har utfört lagstadgad revision,
- b) har innehaft rösträttigheter i ett revisionsföretag,
- c) har varit ledamot av ett revisionsföretags förvaltnings-, lednings- eller kontrollorgan,
- d) har varit partner till, anställd hos eller på annat sätt anlitats av ett revisionsföretag.

...”

- 24 Genom invändningarna om rättegångshinder har parlamentet och rådet åberopat att sökanden inte berörs personligen av den angripna förordningen. De anser att sökanden inte kan anses ingå i en begränsad krets av ekonomiska aktörer, och att sökanden inte har åberopat någon särskild omständighet som skulle kunna ge honom en särställning i enlighet med de regler som har uppställts i rättspraxis.
- 25 Sökanden har gjort gällande att han berörs personligen av förordningen och att antagandet av förordningen påverkade honom genom förändringen av den organisation som är behörig att utöva tillsyn över hans yrkesverksamhet.
- 26 Sökanden finner att det följer av artikel 21 i förordningen att denna medför en förändring av hans rättsliga ställning. Innan förordningen trädde i kraft var det nämligen Wirtschaftsprüferkammer (kammaren för auktoriserade revisorer) (nedan kallad WPK) som var behörig att utöva tillsyn och kontroll över hans verksamhet, inklusive den del som avsåg attestering av räkenskaperna i företag av allmänt intresse. Sökanden har anfört att WPK förvaltades på ett helt oberoende sätt och bestod av demokratiskt valda medlemmar hämtade från yrkeskåren auktoriserade revisorer.
- 27 I artikel 21 i den angripna förordningen föreskrivs tvärtom uttryckligen att medlemmar av yrkeskåren auktoriserade revisorer inte får inneha någon befattning som innebär utövande av tillsyn över den lagstadgade revisionen av företag av allmänt intresse.
- 28 Sökanden anser sålunda att den angripna förordningen, eftersom den nödvändigtvis medför en förändring av sammansättningen av den behöriga myndighet som utövar tillsyn över verksamheten med lagstadgad revision av företag av allmänt intresse, ändrar den rättsliga ramen inom vilken sökanden utövar sin verksamhet. Denna ändring utgör ett ingrepp i hans grundläggande rätt till ett fritt yrkesval som slås fast i artikel 15 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), eftersom den påverkar yrkesinspektionssystemets självstyre.

- 29 Sökanden har därtill anført att han, för att kunna utöva sin verksamhet, måste framställa ansökningar om revisionsuppdrag till varje behörigt organ i de bolag och andra företag som ska genomgå revision. Mot bakgrund av den angripna förordningen kan dessa organ endast ge honom ett revisionsuppdrag om han intygar att han är underkastad den behöriga myndighetens tillsyn, vars sammansättning således kommer att ändras till följd av den angripna förordningens ikraftträdande. Förordningen tvingar honom alltså att underkasta sig den nya behöriga myndighetens tillsyn. Om sökanden, efter att den nya myndigheten har inrättats, vid utövandet av sitt yrke konfronteras med frågor avseende revisionen av företag av allmänt intresse, kommer han att vara tvungen att vända sig till den nya myndigheten, och WPK kommer inte att kunna lämna honom något svar. Det är endast den nya myndigheten som kommer att vara behörig för den allmänna tillsynen, bekämpandet av olagligheter och den officiella rådgivningen till medlemmar av yrkeskåren auktoriserade revisorer.
- 30 Närmare bestämt anser sökanden att han berörs personligen av den angripna förordningen, genom att hans rätt att utöva sin yrkesverksamhet under tillsyn av en självständig organisation är administrativt omintetgjord. Han har i detta avseende med hänvisning till domen av den 18 maj 1994, Codorniu/rådet (C-309/89, REG, EU:C:1994:197, punkterna 21 och 22) gjort gällande att det, när det gäller kravet på att vara personligen berörd, räcker med att den angripna rättsakten har en skadlig inverkan på den rättsliga ställning som innehas av den part som har ansökt om ogiltigförklaring av den rättsakten.
- 31 Det ska först och främst erinras om att fysiska eller juridiska personer endast är personligen berörda av en rättsakt – som inte är riktade till dem – om den påverkar dem på grund av vissa för dem utmärkande egenskaper eller på grund av faktiska omständigheter som särskiljer dem från alla andra rättssubjekt, och beslutet därigenom medför att dessa personer intar en särställning på samma sätt som den som beslutet är riktat till (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 15 juli 1963, Plaumann/kommissionen, 25/62, REG, EU:C:1963:17, s. 197, 223, och av den 25 juli 2002, Unión de Pequeños Agricultores/rådet, C-50/00 P, REG, EU:C:2002:462, punkt 36).
- 32 Enligt rättspraxis har en rättsakt allmän giltighet om den är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (beslut av den 6 september 2011, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./parlamentet och rådet, T-18/10, REU, EU:T:2011:419, punkt 63).
- 33 Så förhåller det sig i detta fall. Enligt artikel 288 andra stycket FEUF ska en förordning nämligen ha allmän giltighet, till alla delar vara bindande och vara direkt tillämplig i varje medlemsstat.
- 34 När det gäller de kriterier som har upprättats i den rättspraxis som nämns ovan i punkt 32 ska det konstateras att den angripna förordningen innehåller regler med allmän giltighet om de specifika krav som ställs på den lagstadgade revisionen av företag av allmänt intresse i syfte att få medlemsstaternas regelverk och administrativa praxis att bli mer lika varandra på detta område. Samma sak gäller den av sökanden kritiserade artikel 21 i förordningen, vilken innehåller villkor för att säkerställa att de behöriga myndigheter som utövar tillsyn över de lagstadgade revisorernas verksamhet, vad gäller den lagstadgade revisionen av företag av allmänt intresse, är oberoende. Samtliga regler i den angripna förordningen är direkt tillämpliga inom samtliga medlemsstater.
- 35 Dessutom är förordningen tillämplig på objektivt bestämda situationer och personer, då det framgår av artikel 2 i förordningen att denna gäller dels lagstadgade revisorer och revisionsföretag som utför lagstadgad revision av företag av allmänt intresse, dels företag av allmänt intresse. Samma sak gäller för artikel 21 som uppställer regler för tillsynsmyndigheternas sammansättning, vilka medlemsstaterna måste följa när de inrättar dessa myndigheter.
- 36 Det följer av det ovan anförda att den personkrets som förordningen är tillämplig på också anges på ett allmänt och abstrakt sätt.

- 37 Således har den angripna förordningen, och särskilt artikel 21, allmän giltighet.
- 38 Tribunalen erinrar emellertid om att det inte är uteslutet att en bestämmelse, som genom sin art och sin räckvidd är allmän eftersom den är generellt tillämplig på samtliga berörda ekonomiska aktörer, kan beröra vissa av dem personligen (dom av den 22 juni 2006, Belgien och Forum 187/kommissionen, C-182/03 och C-217/03, REG, EU:C:2006:416, punkt 58, och dom av den 23 april 2009, Sahlstedt m.fl./kommissionen, C-362/06 P, REG, EU:C:2009:243, punkt 29).
- 39 För det första ska det i detta sammanhang erinras om att det faktum att förordningen dels är tillämplig på situationer som bestäms objektivt i själva förordningen, dels medför rättsverkningar för en allmän och abstrakt angiven personkrets visar att den inte berör någon personligen (dom Sahlstedt m.fl./kommissionen, punkt 38 ovan, EU:C:2009:243, punkt 31; se, för ett liknande resonemang, beslut Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./parlamentet och rådet, punkt 32 ovan, EU:T:2011:419, punkt 89).
- 40 I det aktuella fallet berörs sökanden endast av förordningen i sin egenskap av lagstadgad revisor vars verksamhet omfattar kontroll av företag av allmänt intresse. Det är en situation som anges objektivt i förordningen. Lagstiftaren har inte på något sätt tagit hänsyn till den situation som denna yrkeskårs medlemmar befinner sig i personligen. Dessutom är reglerna för sammansättningen av de organisationer som ansvarar för tillsynen över de lagstadgade revisorer som utövar en sådan verksamhet allmänt formulerade och tillämpliga utan åtskillnad på samtliga ekonomiska aktörer och samtliga myndigheter som ingår i förordningens tillämpningsområde.
- 41 För det andra framgår det av rättspraxis att när en rättsakt berör en grupp personer som var identifierade eller kunde identifieras när rättsakten antogs, på grundval av kriterier som var utmärkande för gruppmedlemmarna, kan dessa personer vara personligen berörda av rättsakten då de ingår i en begränsad krets av ekonomiska aktörer, och att det bland annat kan förhålla sig på det sättet när beslutet innebär att de rättigheter som den enskilde har förvärvat före dess antagande ändras (dom av den 27 februari 2014, Stichting Woonpunt m.fl./kommissionen, C-132/12 P, REU, EU:C:2014:100, punkt 59).
- 42 I det aktuella fallet konstaterar tribunalen emellertid att de personer som påverkas av de krav som beskrivs i artikel 21 i förordningen varken var identifierade eller kunde identifieras när förordningen antogs.
- 43 Enligt artikel 44 i den angripna förordningen är förordningen tillämplig från och med den 17 juni 2016. Detta är således medlemsstaternas frist för att vid behov omorganisera de aktuella behöriga myndigheterna för att uppfylla de krav som beskrivs i artikel 21 i förordningen.
- 44 Sökanden har själv förklarat att WPK vid tiden för talans väckande fortfarande var behörig att utöva tillsyn över de lagstadgade revisorerna vad gäller deras kontroll av företag av allmänt intresse, och att den situationen kommer att bestå fram till det att WPK:s tillsynsbehörighet överförs till en organisation som uppfyller kriterierna i artikel 21 i förordningen. Det betyder att samtliga tyska lagstadgade revisorer som har inlett eller kommer att inleda kontroller av företag av allmänt intresse efter antagandet av förordningen, men före överföringen av tillsynsbehörighet, är eller kommer att vara i exakt samma situation som sökanden, det vill säga att tillsynen över vederbörandes verksamhet förs över från WPK, som består av medlemmar som är yrkesverksamma som auktoriserade revisorer, till en annan organisation som uppfyller kraven i artikel 21 i förordningen, det vill säga en organisation i vilken bland annat lagstadgade revisorer som utövar eller har utövat sitt yrke under de tre senaste åren inte får vara medlemmar i det styrande organet eller ansvara för dessa myndigheters beslutsfattande.
- 45 Således kan ett okänt antal ekonomiska aktörer tillkomma i den personkategori som sökanden tillhörde vid tidpunkten för antagandet av förordningen, varför denna kategori inte kan kvalificeras som en begränsad krets. Tvärtom rör det sig om en obestämd och obestämbär grupp av ekonomiska aktörer,

vars krets kan komma att utvidgas efter antagandet av förordningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 november 1984, Intermills/kommissionen, 323/82, REG, EU:C:1984:345, punkt 16, beslut av den 3 april 2014, CFE-CGC France Télécom-Orange/kommissionen, T-2/13, EU:T:2014:226, punkt 51).

- 46 De ekonomiska aktörer som tillhör en sådan öppen kategori berörs inte personligen av rättakten i fråga (se, för ett liknande resonemang, beslut CFE-CGC France Télécom-Orange/kommissionen, punkt 45 ovan, EU:T:2014:226, punkt 52).
- 47 För det tredje ska det understrykas att sökanden inte har åberopat någon faktor som enligt rättspraxis kan ge honom en särställning. Han har hänvisat till en påstådd förvärvad rättighet, nämligen en rätt att bli övervakad av en självstyrande yrkesorganisation bestående av medlemmar av vederbörandes yrkeskår. Även om det antas att en sådan rättighet föreligger och kan beaktas vid bedömningen av huruvida villkoret personligen berörd är uppfyllt, konstaterar tribunalen att den rättigheten i så fall innehas av samtliga tyska lagstadgade revisorer och – vad beträffar kontrollen av företag av allmänt intresse – kommer att upphävas i förhållande till samtliga dessa revisorer utan åtskillnad när tillsynsbehörigheten förs över till en annan organisation som uppfyller de kriterier som föreskrivs i artikel 21 i förordningen.
- 48 Bakgrunden i det aktuella målet skiljer sig från de faktiska omständigheterna i det mål i vilket dom Codorniu/rådet, punkt 30 ovan (EU:C:1994:197) meddelades. I det målet intog nämligen sökandebolaget en särställning på grund av att det var innehavare av varumärket "Grand Crémant de Codorniu" och förordningen i fråga hindrade bolaget från att använda detta, eftersom den föreskrev att rätten att använda beteckningen "crémant" skulle vara förbehållen franska och luxemburgska producenter. Domstolen framhöll att den omständigheten gav sökandebolaget en särställning i förhållande till alla andra näringsidkare (dom Codorniu/rådet, punkt 30 ovan, EU:C:1994:197, punkterna 21 och 22). I det nu aktuella fallet handlar det emellertid inte om användningen av ett varumärke, som av naturen är något individuellt, utan om en påstådd rätt att bli övervakad av en yrkesorganisation som omfattar medlemmar som är yrkesverksamma som auktoriserade revisorer. Även om det var styrkt att en sådan rätt förelåg, skulle den inte på något sätt ge sökanden en särställning i förhållande till den obestämda och obestämbara grupp av ekonomiska aktörer som vid utövandet av samma yrke kontrollerar företag av allmänt intresse.
- 49 Mot bakgrund av dessa överväganden finner tribunalen att sökanden inte berörs personligen vare sig av den angripna förordningen i allmänhet eller av förordningens artikel 21, vilken sökanden har kritiserat i sin ansökan.
- 50 Eftersom kraven på att vara direkt och personligen berörd utgör kumulativa kriterier för talerätt när den prövningen görs med tillämpning av det andra alternativet i artikel 263 fjärde stycket FEUF, behöver det således inte prövas huruvida förordningen berör sökanden direkt.
- 51 Det framgår av det ovan anförda att sökanden inte har talerätt enligt artikel 263 fjärde stycket FEUF.

Sökandens rätt till ett effektivt rättsmedel

- 52 Sökanden har med hänvisning till artikel 19 FEU samt till artikel 47 första stycket i stadgan gjort gällande att hans rätt till ett effektivt rättsmedel enligt dessa bestämmelser innebär att hans talan ska tas upp till prövning.
- 53 Det ska inledningsvis erinras om att domstolsprövningen av att Europeiska unionens rättsordning iakttas säkerställs av EU-domstolen och av medlemsstaternas domstolar, vilket framgår av artikel 19.1 FEU (dom Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./parlamentet och rådet, punkt 19 ovan, EU:C:2013:625, punkt 90).

- 54 I rättspraxis har det slagits fast att EUF-fördraget, genom dels artiklarna 263 och 277, dels artikel 267, har inrättat ett fullständigt system med rättsmedel och förfaranden för prövning av huruvida unionsakterna är lagenliga varvid unionsdomstolen har anförtrotts ansvaret för denna prövning (dom Unión de Pequeños Agricultores/rådet, punkt 31 ovan, EU:C:2002:462, punkt 40, och dom Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./parlamentet och rådet, punkt 19 ovan, EU:C:2013:625, punkt 92).
- 55 De fysiska och juridiska personer som enligt villkoren för upptagande till prövning i artikel 263 fjärde stycket FEUF är förhindrade att föra direkt talan mot unionsakter med allmän giltighet är alltså skyddade mot att sådana akter tillämpas mot dem. När genomförandet av nämnda akter ankommer på unionsinstitutionerna får dessa personer, på de villkor som anges i artikel 263 fjärde stycket FEUF, väcka direkt talan vid unionsdomstolen mot tillämpningsakterna, och i enlighet med artikel 277 FEUF till stöd för denna talan åberopa att den aktuella allmänna akten är rättsstridig. När detta genomförande ankommer på medlemsstaterna får dessa personer vid de nationella domstolarna göra gällande att den aktuella unionsakten är ogiltig och uppmana dessa att med stöd av artikel 267 FEUF begära förhandsavgörande från EU-domstolen angående denna fråga (dom Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./parlamentet och rådet, punkt 19 ovan, EU:C:2013:625, punkt 93).
- 56 Det ska i detta hänseende preciseras att enskilda inom ramen för ett nationellt förfarande har rätt att få till stånd en prövning vid domstol av lagenligheten av varje beslut eller annan åtgärd på nationell nivå som rör tillämpningen, i förhållande till dem, av en unionsakt med allmän giltighet, genom att åberopa att denna rättsakt är ogiltig (dom Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./parlamentet och rådet, punkt 19 ovan, EU:C:2013:625, punkt 94).
- 57 Härav följer att en begäran om förhandsavgörande avseende giltigheten av en akt, på samma sätt som en talan om ogiltigförklaring, utgör ett sätt att pröva lagenligheten av unionsakter (dom Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./parlamentet och rådet, punkt 19 ovan, EU:C:2013:625, punkt 95).
- 58 När det gäller det skydd som ges i artikel 47 i stadgan, konstaterar tribunalen däremot att ändamålet med den artikeln inte är att det i fördragen föreskrivna systemet med domstolsprövning ska ändras, särskilt inte bestämmelserna om upptagande till prövning av talan som väckts direkt vid unionsdomstolen (dom Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./parlamentet och rådet, punkt 19 ovan, EU:C:2013:625, punkt 97).
- 59 Det följer av det ovan anförda att sökanden inte med framgång kan göra gällande att han har rätt att få sin talan om ogiltigförklaring prövad i sak med stöd av artikel 47 i stadgan, trots att han saknar talerätt enligt artikel 263 fjärde stycket FEUF.
- 60 Den aktuella anmärkningen ska således underkännas.
- 61 Mot denna bakgrund ska parlamentets och rådets invändning om rättegångshinder bifallas, och talan därmed avvisas.
- 62 Därav följer också att det saknas skäl att pröva kommissionens interventionsansökan.

Rättegångskostnader

- 63 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska rättegångsdeltagare som har tappat målet förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.
- 64 Parlamentet och rådet har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska parlamentets och rådets yrkande bifallas.

- ⁶⁵ Vidare ska kommissionen och parlamentet, med tillämpning av artikel 144.10 i rättegångsreglerna, bära sina rättegångskostnader i den mån de hänför sig till interventionsansökan. Såsom framgår av punkt 7 ovan har sökanden och rådet inte haft några sådana kostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (nionde avdelningen)

följande:

- 1) Talan avvisas.**
- 2) Det saknas anledning att pröva Europeiska kommissionens interventionsansökan.**
- 3) Carsten René Beul ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för Europaparlamentet och för Europeiska unionens råd.**
- 4) Kommissionen och parlamentet ska bära sina rättegångskostnader i den mån de hänför sig till interventionsansökan.**

Luxemburg den 23 november 2015.

Justitiesekreterare
E. Coulon

Ordförande
G. Berardis